

WATER

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-serie:

De wrede prins

De gevallen koning

De verbannen koningin

Faerie-trilogie:

Water

HOLLY BLACK

WATER

ISBN 978-90-225-9352-3

ISBN 978-94-023-1711-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Modern Faerie Tales - Tithe*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: © Karina Granda, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Sean Freeman

Auteursfoto: © Holly Black

Illustraties schutbladen ltd edition: © PhantomRin (Irina Plachkova)

Illustraties binnenwerk: Kathleen Jennings

Zetwerk: Pier Post

© 2002 by Holly Black

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zusje Heidi

*Aangenaam is het land van Faeri
maar akelig het verhaal dat ik vertel.
Jazeker, als zeven jaren zijn verstreken
betalen wij een tiende aan de hel.
Ik ben zo knap en levenslustig,
misschien word ik dat wel.*

DE BALLADE VAN TAM LIN

*Malt doet meer dan Milton kan
om Gods wegen uit te leggen aan de man.*

A.E. HOUSMAN

‘TERRENCE, DIT IS STOM GEDOE’

Kaye nam een laatste haal van haar sigaret en liet die in het bierflesje van haar moeder vallen in de hoop dat het een goede test zou zijn voor hoe bezopen Ellen was. Eens kijken of ze die peuk zou doorslikken.

Ze stonden nog op het podium, Ellen en Lloyd en de rest van Stepping Razor. Het was een slecht optreden geweest en aan de manier waarop ze hun apparatuur aan het opruimen waren, zag ze dat ze zich daarvan bewust waren. Het deed er niet echt toe, het geluidssysteem was luid en kraste en iedereen was blijven drinken en roken en schreeuwen, dus

ze betwijfelde of de manager het erg vond. Er was zelfs wat gedanst.

De barman loerde weer naar haar en bood haar een gratis drankje aan.

‘Melk.’ Kaye grijnsde, veegde haar weerbarstige blonde haar naar achteren en stak een paar luciferdoosjes in haar zak toen hij met zijn rug naar haar toe stond.

Haar moeder kwam naast haar staan. Ze nam een grote slok bier alvorens het over de toonbank uit te spugen.

Kaye moest onwillekeurig een beetje gemeen lachen.

Ellen staarde haar vol ongeloof aan. ‘Help eens even de auto in te laden,’ zei ze tegen haar dochter, haar stem schor van het zingen. Ze veegde haar enigszins vochtige haar uit haar gezicht. Haar lippenstift was van de binnenkant van haar lippen verdwenen, maar bleef aan de omtrek ervan kleven en was iets uitgelopen. Ze zag er moe uit.

Kaye liet zich van de toeg glijden en sprong met een soepele beweging op het podium. Lloyd wierp haar een chagrijnige blik toe toen ze willekeurige dingen oppakte, dus ze koos alleen voor haar moeders spullen.

Hij keek haar wat verwaasd aan. ‘Hé, meid, heb je geld bij je?’

Kaye haalde haar schouders op en haalde een briefje van tien tevoorschijn. Ze had meer bij zich en dat wist hij waarschijnlijk wel. Ze was rechtstreeks van Chow Fat hierheen gekomen. Bezorgen mocht dan slecht betalen, maar het leverde nog altijd meer op dan in een band spelen.

Hij nam het geld aan en slenterde naar de bar, waarschijnlijk om wat bier voor onderweg te halen.

Kaye sleurde een versterker door de menigte. Mensen gingen over het algemeen voor haar aan de kant. De koele herfstlucht

buiten de bar voelde heerlijk aan, ook al stonk die naar ijzer en uitlaatgassen en de metro. De stad stonk voor Kaye altijd naar ijzer.

Toen de apparatuur eenmaal was ingeladen, ging ze weer naar binnen met het plan om haar moeder in de auto te krijgen voor iemand het raampje kapotsloeg om de spullen te stelen. Je kon in Philly niets in een auto laten liggen. De laatste keer dat er in Ellens auto was ingebroken, hadden ze dat gedaan voor een tweedehands jas en een zak handdoeken.

Het meisje dat de ID's bij de deur controleerde fronste naar Kaye nu ze alleen was, maar liet haar toch binnen. Het was al laat, bijna tijd voor de laatste ronde. Lloyd was in gesprek met een kerel met lang donker haar. Die man was veel te goed gekleed voor de bar. Hij moest een rondje hebben gegeven, want Lloyd had zijn arm om zijn schouder gedrapeerd en hij was normaal gesproken geen vriendelijke vent. Ze ving een glimp op van de ogen van de man. Zo geel als die van een kat en ze reflecteerden in het schemerige licht. Ze huiverde.

Kaye zag echter soms vreemde dingen en had geleerd die te negeren.

'De auto zit vol,' zei ze tegen haar moeder.

Ellen knikte, luisterde nauwelijks. 'Mag ik een sigaret, lieverd?'

Kaye viste het pakje uit haar tas van de legerdump, haalde er twee uit, gaf er een aan haar moeder en stak de andere zelf op.

Haar moeder leunde naar haar toe, de geur van whisky en bier en zweet net zo vertrouwd als welk parfum ook. 'Sigarettenkus,' zei haar moeder op die suffe manier die zowel gênant als aandoenlijk was, en ze raakte met het uiteinde van haar sigaret het roodgloeiende uiteinde aan van die van Kaye,

waarna ze diep inademde. Twee ademteugen rook en toen brandde die.

‘Klaar om naar huis te gaan?’ vroeg Lloyd. Zijn stem was fluweelzacht, net niet helemaal gluisperig. Zo klonk die klootzak normaal nooit. Bij lange na niet.

Het leek Ellen niet op te vallen. Ze dronk haar glas leeg. ‘Tuurlijk.’

Een tel later sprong Lloyd met een plotsheid op Ellen af die gewelddadigheid deed vermoeden. Kaye reageerde zonder na te denken en wierp zich tegen hem aan. Het was waarschijnlijk alleen het feit dat hij dronken was waardoor ze hem met haar lichte gewicht uit balans kon brengen, maar het werkte. Hij viel bijna. In een poging om zich op te vangen liet hij los wat hij in zijn hand had gehad. Kaye zag het mes pas toen het met veel gekletter op de vloer belandde.

Lloyds gezicht was helemaal uitdrukkingloos, zonder enige emotie. Zijn ogen waren wijd open en zijn pupillen vergroot.

Frank, de drummer van Stepping Razor, greep Lloyds arm beet. Lloyd had net voldoende tijd om Frank in zijn gezicht te stompen voor andere gasten hem tegen de vloer werkten en iemand de politie belde.

Tegen de tijd dat de agenten arriveerden kon Lloyd zich niets meer herinneren. Hij was echter pislink en schold Ellen op luide toon uit. De politie bracht Kaye en haar moeder naar Lloyds appartement en wachtte daar terwijl Kaye hun kleren en andere spullen in plastic vuilniszakken stopte. Ellen hing aan de telefoon om een slaapplek te regelen.

‘Lieverd,’ zei Ellen uiteindelijk, ‘we zullen naar oma moeten gaan.’

‘Vindt zij dat goed?’ vroeg Kaye, terwijl ze haar Grace

Slick-langspeelplaten in een lege oranje krat legde. Ze waren in de zes jaar sinds ze New Jersey hadden verlaten maar heel sporadisch op bezoek geweest. Ellen sprak haar moeder op feestdagen nauwelijks voor ze de telefoon doorgaf aan Kaye.

‘Min of meer.’ Ellen klonk afgepeigerd. ‘Het is maar voor even. Je kunt dan die vriendin van je opzoeken.’

‘Janet,’ zei Kaye. Ze hoopte maar dat Ellen haar bedoelde. Ze hoopte dat haar moeder haar niet in de maling nam. Als ze nog één verhaal hoorde over Kaye en haar schattige denkbeeldige vriendjes...

‘Die ene die je vanuit de bibliotheek mailt. Pak nog eens een sigaret voor me, oké, liefje?’ Ellen gooide een stapel cd’s in de krat.

Kaye raapte een leren jasje van Lloyd op dat ze altijd al mooi had gevonden en stak een sigaret aan voor haar moeder met behulp van een gaspit. Het had geen zin om lucifers te verspillen.

*Dwingend als een coma, frêle als bloesem
innuendo's van jouw omgekeerde dageraad
doordrenken het zelf;
elke cel verwordt tot elf.*

MINA LOY

'EN DAN NOG DE MAAN', *DE VERLOREN REISGIDS VAN DE MAAN*

Kaye wervelde over de verweerde grijze planken van de boulevard. De bedompte lucht stonk naar drogende mosselen en de zoutkorst op de steigers. Golven beukten tegen de kust, klauwden zand en gruis onder hun nagels mee terwijl ze langzaam weer naar zee werden gesleurd.

De bleke maan stond hoog aan de hemel, maar de zon ging pas net onder.

Het was zo fijn om te kunnen ádemen, dacht Kaye. Ze

hield van de serene bruutheid van de oceaan, van de zinderende macht die ze voelde bij elke inademing van vochtige, zilte lucht. Ze draaide opnieuw in het rond, duizelingwekkend, zonder dat het haar iets kon schelen dat haar rokje omhoog waaierde tot boven haar zwarte dijkousen.

‘Kom op,’ riep Janet. Ze stapte over de overstromende, door bladeren verstopte goot en wankelde ietwat op haar hoge plateauzolen. Haar glittermake-up schitterde onder het licht van de lantaarnpalen. Ze blies wolkjes blauwe rook uit en nam nog een trekje van haar sigaret. ‘Je gaat zo vallen.’

Kaye en haar moeder logeerden al een week bij haar grootmoeder en ook al zei Ellen steeds dat ze binnenkort zouden vertrekken, Kaye wist dat ze nergens anders heen konden gaan. Daar was ze blij om. Ze was dol op het grote, oude huis met de dikke stoflaag en de mottenballen. Ze vond het heerlijk dat de zee zo dichtbij was en dat de lucht niet prikte in haar keel.

De goedkope hotels die ze passeerden waren sinds lange tijd gesloten en dichtgetimmerd, de zwembaden leeg en gebarsten. Zelfs de speelhallen waren gesloten. De prijzen waren nog steeds zichtbaar door de aangeslagen raampjes van de grijpmachines. Roestplekken boven een verlaten winkelatalage gaven de contouren aan van de woorden SALT WATER TAFFY.

Janet grabbelde in haar piepkleine tasje en haalde er een buisje lipgloss met aardbeiensmaak uit.

Kaye cirkelde naar haar toe. De panden van haar jas van nepluipaardbont vlogen open en ze had al een ladder in haar panty. Er kleefde zand aan de bovenkant van haar laarzen. ‘Laten we gaan zwemmen.’ Ze was duizelig door de nacht-

lucht, brandde als de withete maan. Alles rook nat en primitief, zoals voor een onweersbui, en ze wilde rennen, snel en gretig, voorbij de rand van wat zichtbaar was.

‘Het water is ijskoud,’ zei Janet met een zucht. ‘En je haar zit voor geen meter. Kaye, als we daar komen moet je cool zijn. Je moet niet zo raar doen. Jongens houden niet van raar.’

Kaye bleef staan en leek aandachtig te luisteren, haar ietwat schuinstaande met zwarte eyeliner omrande ogen hielden Janet net zo behoedzaam in de gaten als een kat. ‘Hoe moet ik me gedragen?’

‘Het is niet dat ik wil dat je je op een bepaalde manier gedraagt... Wil jij dan geen vriendje?’

‘Waarom al die moeite? Laten we op zoek gaan naar incubi.’

‘Incubi?’

‘Demonen. Meervoud. En die gaan we veel eerder tegenkomen dan op welke andere plek die ik kan bedenken...’ Ze liet haar stem samenzweerderig zakken. ‘... als we een week voor Halloween naakt in de Atlantische oceaan zwemmen.’

Janet rolde met haar ogen.

‘Weet je waar de zon op lijkt?’ vroeg Kaye. Er was nog slechts een zweem rood te zien waar de zee de hemel ontmoette.

‘Nee, waar lijkt die op?’ Janet stak Kaye de lipgloss toe.

‘Alsof die in bad zijn polsen heeft doorgesneden en het bloed zich door het water verspreidt.’

‘Dat is goor, Kaye.’

‘En de maan kijkt alleen maar toe en ziet hem sterven. Zij moet hem daartoe hebben aangezet.’

‘Kaye...’

Kaye draaide weer lachend in het rond.

‘Waarom verzin je altijd dat soort dingen? Dit bedoel ik dus met raar.’ Janet sprak op luide toon.

Kaye hoorde haar nauwelijks boven de wind en het geluid van haar eigen lach uit.

‘Kom op, Kaye. Herinner jij je die *Faeries* nog waar je verhalen over vertelde? Hoe heette hij ook alweer?’

‘Welke? Spike of Grizzel?’

‘Precies. Die had jij verzonnen!’ zei Janet. ‘Jij verzint altijd dingen.’

Kaye kwam tot stilstand, hield haar hoofd ietwat schuin en liet haar vingers in haar zakken glijden. ‘Ik heb nooit anders beweerd.’

Het oude carrouselgebouw was al jaren grotendeels verwaarloosd. Engelachtige loden gezichten, omringd door stralenkransen van haar, scheidde de gebroken ruiten van elkaar. De gehele voorkant bestond uit ramen, waardoor de aarden vloer zichtbaar was. Glas schitterde tussen het afval. Binnen was een geïmproviseerde skateramp van multiplex het enige overblijfsel van een poging gedurende de afgelopen tien jaar om het gebouw commercieel te gebruiken.

Kaye hoorde in de stille lucht stemmen weergalmen, helemaal tot op de straat.

Janet liet haar sigaret in de goot vallen. Die siste kort en werd snel meegevoerd, lag als een spin op het water.

Kaye hees zich op de buitenste rand van het gebouw en

zwaaide haar benen eroverheen. Het raam was lang geleden al gesneuveld, maar haar been schraapte langs een flintertje glas waardoor de ladder in haar panty nog groter werd.

Lagen verf bedekten de ooit elegante sierlijsten in het carrouselgebouw. De schans in het midden van de ruimte was getagd door plaatselijke graffitikunstenaars, zat vol bandstickers en was beschreven met balpennen. En dan waren er de jongens.

‘Kaye Fierch, mij ken je toch nog wel?’ Dikkie grinnikte. Hij was klein en dun, ondanks zijn bijnaam.

‘Volgens mij heb je in groep acht een fles naar mijn hoofd gegooid.’

Hij lachte opnieuw. ‘Juist. Juist. Dat was ik vergeten. Je bent toch zeker niet meer boos?’

‘Nee hoor,’ antwoordde ze, maar haar opgewekte bui ebde weg.

Janet klom naar de rand van de skateramp, waar Kenny, een koning in zijn zilverkleurige bomberjack, zat en alles in de gaten hield. Knap, met donker haar en nog donkerdere ogen. Hij hield ter begroeting een nagenoeg volle fles tequila op.

Marcus stelde zich voor aan Kaye door de fles door te geven waar hij uit had gedronken, waarbij hij deed alsof hij die gooide alvorens die af te staan. Er spatte een beetje van op de mouw van zijn flanellen overhemd. ‘Bourbon. Dit is dure shit.’

Ze dwong zichzelf te glimlachen.

Marcus ging verder met het leeghalen van een sigaar. Zelfs in elkaar gedoken was hij een grote jongen. De bruine huid van zijn schedel glom, en ze zag waar hij zich had gesneden bij het scheren.

‘Ik heb wat lekkers voor je meegenomen,’ zei Janet tegen Kenny, en ze gaf hem winegums en candybars met pinda’s.

“Ik heb wat lekkers voor je meegenomen”, piepte Dikkie spottend met hoge stem, waarna hij op de schans sprong. ‘Geef maar hier.’

Kaye liep door de ruimte. Die was prachtig, oud en vervallen en mooi. De bourbon die traag door haar keel brandde, paste perfect bij deze plek en was iets wat een man in een licht zomerpak die altijd een hoed droeg zou kunnen drinken.

‘Uit welke hoek van Azië kom jij?’ vroeg Marcus. Hij had de sigaar met wiet gevuld en beet op een uiteinde ervan.

Ze stikte bijna door de dikke, zoete rook. Ze nam nog een slok uit de fles en probeerde hem te negeren.

‘Kaye! Hoor je me?’

‘Ik ben half Japans.’ Kaye raakte haar haar aan, dat net zo blond was als dat van haar moeder. De kleur zette mensen op het verkeerde been.

‘Man, heb je ooit de stripboeken van daar gezien? Die gaan over van die piepkleine meiden met staartjes en shit in van die korte schooluniformen. Dat soort uniformen zouden we hier ook moeten hebben, man. Heb jij er ooit zo een gedragen?’

‘Bek dicht, eikel,’ zei Janet met een lach. ‘Ze zat samen met mij en Dikkie op de basisschool.’

Kenny haakte een vinger door de riemlus van Janets spijkerbroek en trok haar naar zich toe voor een kus.

‘Ja, nou, verdomme.’ Marcus lachte. ‘Hou anders je haar even omhoog in twee van die staartjes. Kom op.’

Kaye schudde haar hoofd. Nee, dat zou ze niet doen.

Marcus en Dikkie schopten met hun laarzen een leeg bierflesje naar elkaar toe. Het brak niet, maar maakte een hol, rinkelend geluid.

Ze nam nog een flinke slok bourbon. Haar hoofd vulde zich al met een aangenaam, zoemend neuriën op de maat van denkbeeldige draaimolenmuziek. Ze liep verder de schemerige ruimte in, naar waar oude aanplakbiljetten meldden dat popcorn en pinda's voor vijf cent per bakje te verkrijgen waren.

In de wand aan de andere kant zat een verweerde zwarte deur. Die ging met tegenzin open toen ze ertegen duwde. Het maanlicht dat door de ramen in de grote kamer binnenkwam liet alleen een kantoor zien met een oud bureau en een prikbord, waar nog vergeelde menu's aan hingen. Ze stapte naar binnen, ook al bleek het licht het niet te doen toen ze de schakelaar had omgezet. In een donkere hoek kwam ze op de tast een klink tegen. Deze deur gaf toegang tot een trappenhuis waar van bovenaf maar een heel klein beetje licht kwam. Behoedzaam beklom ze de trap. Ze liet haar handen over de relingen glijden en die kwamen zo onder het stof te zitten. Ze nieste hard, nog een keer.

Boven was een raampje dat werd verlicht door de enorme, moordzuchtige volle maan. In de hoeken stonden interessante dozen opgestapeld. Toen viel haar blik op het paard, en ze vergat al het andere. Hij was prachtig, had een glanzende parelmoerkleur en was bedekt met piepkleine stukjes opgeplakte spiegel. Zijn hoofd was met rood en paars en goud bedekt en hij had zelfs een reep witte tanden en een roze geverfde tong met ruimte voor een suikerklontje. Het

was duidelijk waarom hij was achtergelaten: alle vier zijn benen en een deel van zijn staart waren verbrijzeld. Splinters staken uit de plekken waar die hadden gezeten.

Grizzel had dit geweldig gevonden. Dat had ze vaak gedacht sinds ze the Shore had verlaten, zes jaar geleden. Mijn denkbeeldige vrienden hadden dit geweldig gevonden. Dat had ze voor het eerst gedacht toen ze de stad had gezien, verlicht alsof het altijd kerst was. Maar ze waren haar in Philadelphia nooit komen opzoeken. En nu was ze zestien en voelde het alsof ze geen verbeelding meer had.

Kaye zette de bourbon op de stoffige vloer en liet haar jas ernaast vallen. Daarna probeerde ze het paard overeind te zetten alsof hij op zijn kapotte benen stond. Hij wankelde, maar viel niet. Ze zwaaide een been over het dier heen en ging op zijn zadel zitten, gebruikte haar voeten om hem in evenwicht te houden. Ze liet haar handen over zijn manen glijden, die tot goudkleurige krullen waren gehouwen. Ze raakte de geschilderde zwarte ogen aan en de beschadigde oren.

Het witte paard verrees in haar verbeelding op onvaste benen. Het grootste deel van het dier voelde echt en warm onder haar aan. Ze duwde haar vingers in zijn manen en greep die hard beet, was zich enigszins bewust van een tintelend gevoel in al haar ledematen. Het paard hinnikte zacht onder haar, was klaar om buiten in het koude, zwarte water te springen. Ze wierp haar hoofd in haar nek.

‘Kaye?’

Een zachte stem haalde haar ruw uit haar dagdroom.

Kenny stond in de buurt van de trap, hield haar met grote ogen in de gaten.

Dat krachtige gevoel bleef nog heel even hangen, maar toen voelde ze haar wangen branden.

Zo gevangen in het schemerlicht kon ze hem beter zien dan beneden. Twee zware zilveren ringen blonken in zijn oorlellen. Zijn korte bruine haar met lichte slag erin zat in de war en hij had een beginnend sikje op zijn kin. Onder zijn bomberjack was zijn bovenlijf goed zichtbaar dankzij zijn te strakke witte T-shirt.

Hij kwam naar haar toe, stak zijn hand uit en keek er toen bevreemd naar, alsof hij zich niet kon herinneren dat hij had besloten om dat te doen. In plaats daarvan aaide hij het paard over zijn neus, langzaam, bijna hypnotiserend.

‘Ik heb het gezien,’ zei hij. ‘Ik heb gezien wat je deed.’

‘Waar is Janet?’ Kaye wist niet zeker waar hij het over had. Ze zou hebben gedacht dat hij haar plaagde als hij niet zo serieus had gekeken en zo langzaam had gesproken.

Hij aaide nu de manen van het dier. ‘Ze maakte zich zorgen om je.’

Onwillekeurig was ze gefascineerd door zijn hand. Het leek alsof hij het denkbeeldige haar vastpakte.

‘Hoe heb je het dat laten doen?’

‘Wat?’ Ze was nu bang, bang en geveleid tegelijk. Er was niets spottends of plagerigs op zijn gezicht te zien.

‘Ik zag hem gaan staan.’

Zijn stem was zo sloom dat ze bijna kon doen alsof ze hem niet goed had gehoord.

Hij legde zijn hand op haar dij en liet die omhoog glijden naar het kruis van haar slipje.

Ook al had ze zijn hand langzaam zien bewegen, ze schrok van zijn aanraking. Ze was even als verlamd voor ze over-

eind sprong en het paard daarbij losliet. Dat viel, stootte de fles bourbon om. De donkere drank klotste over haar jas heen en drong in de onderkant van de stoffige dozen als de vloed die 's avonds aan land kwam.

Hij greep naar haar voor ze helder kon nadenken en pakte de hals van haar shirtje beet. Ze was uit balans, deed een stap naar achteren en viel. Haar shirtje scheurde open, ook al liet hij los, en haar beha werd onthuld.

Voetstappen roffelden op de trap.

'Wat de fuck?' Marcus stond op de bovenste tree, terwijl Dikkie hem opzij probeerde te duwen om alles beter te kunnen zien.

Kenny schudde zijn hoofd en keek verdwaasd om zich heen, terwijl Kaye zo snel mogelijk haar met bourbon doorweekte jas probeerde te pakken.

De jongens gingen aan de kant en nu bleek dat Janet er ook was.

Ze staarde. 'Wat is er gebeurd?' Ze keek verward van de een naar de ander.

Kaye liep vlug langs haar heen, duwde haar hand door een armsgat terwijl ze de jas om haar rug slingerde.

'Kaye!' riep Janet.

Kaye negeerde haar, rende met twee treden tegelijk in het donker de trap af. Niets wat ze kon zeggen zou verklaren wat er was gebeurd. Ze hoorde Janet roepen.

'Wat heb je met haar gedaan? Wat de fuck heb je gedaan?'

Kaye rende door de ruimte met het carrousel en zwaaide haar been over het raamkozijn. De stukjes glas die ze eerder groten-deels had vermeden lieten nu wat snijwondjes achter toen ze op de zanderige ondergrond en het onkruid terecht kwam.